

Es olle emma ommast hukka sanu latsest middake kuuldnu, sis todí talle se sónna: „Sinno poig om wangí „tornin, ja lähhep tühjale male!“ — — Kui mögaga lodi emma sõamest läbbi. Temma silma lätsi pimmedas, temma werri jai saisma soonte sisse. Ütte suurt wanna ramatu haard temma kappist, — jät kik Jummala perralt — ja ruttas wålja selle wangí torni pole, kon temma ainus lats piddi ollema. — Wangi torni hoitja noine olli temmale tutwa. Se laß tedda sisse. Oh, sedda sõame wallu! Sääl ist Jaan — rauda pantu, pimmedan tornin! — Sis närveti emma südda árra, temma pand kats kät silmi ette, ja jai kummali kui árratappetu se kiivi põrmato pále mahha. Ent se mótte Issanda pále and jásse ello temma sisse. Silmi lätte naksjásse jooskma, südda puhfama. „Jaan“ — üttel temma — „minno ainus, minno „armas poig, kuis ollet sinna mulle sedda tennu! Issand „olgo se tunnistaja sinno nink minno wahhel, kuis minna „sinno olle oppetanu ja kasvatanu suren waiwan ja wae- „sussen, passawan palwen ja puhkamissen. Jaan, kas minna „sedda sinnust piddi näggema! — Ei olle nüüd kül ennamb „sulle middake üttelda ei anda, kui se ramat, mes sinno „önsast effast mulle om jánu. Se kallis Jummala-sónna „om minno parremb sõbber, minno ainus kinnitus ja rõ- „mustus seniajani sen waesen waiwa ellun olnu. Jaan — „se ramat woip sinno weel neist kaplust pássta et minna „sinno — kui ka sün ilman mitte — siski sääl üllewan „sa lõidma sure Issa armo hõlman, ke omma ainosündinu „poiga om saatnu et kik, kea temma sisse uskwa, mitte „hukka es läås, ent iggawest allo saasse!“ —

Temma minnesto árra — ramat jai Jani körwale mahha; — üts wanna seersant, kes sisse olli tulnu Jani árrawima, kand sedda waest lesja wålja, nink suur silma- wee pißar joost ka selle wanna sõamihhe silmist temma halli habbenide pále, sedda nättu ja kuulden.

Jaan eßi olli waik ja murrelik. Kóowwa pottu südda olli kui árrahawatus sanu. Ni weti tedda töistega laiwa pále minkaga nemma piddi árrawidus sama. Ent sääl es

